

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES D' ESPARBÉS

ΑΙΜΑ... ΚΡΑΣΙ... ΘΑΝΑΤΟΣ!...

ΝΑ από τὰ πῖο ἔξακουστά συντάγματα τοῦ στρατοῦ, ποὺ διοικοῦσε ὁ στρατάρχης πρίγκιψ Κονδέ, ἦταν καὶ τὸ σύνταγμα τοῦ «Ντίσιπαζ»... Συνταγματάρχης του ἦταν ὁ κόμης Ματιέ-Κονφλάν-Μπασὺ ντὲ Μπὸν Ἀνκόντρο, κρασοπατέρας ἀπ' τοὺς λίγους, μὴ καὶ λιοντάρι στὴ φωτιά τῆς μάχης, ἀπ' τὰ σπάνια...

Ἐξ αἰτίας τοῦ ἄφθονου κρασιοῦ ποὺ πίνανε οἱ ἄνδρες, πιστὰ καὶ ἀκριβῆ ἀντίγραφο τὸ πάντα μεθυσμένου κόμητος, τὸ σύνταγμα τοῦ ἦταν γνωστὸ περισσότερο ὡς «σύνταγμα τῶν κρασοανατάδων», παρὰ ὡς «σύνταγμα τοῦ Ντίσιπαζ»!...

Στὰ στρατόπεδα γελοῦσαν ὅλοι τους μὲ δαύτους... Ἡ γυναίκες, ὅταν ἐπιταίαναν σὲ καμιὰ κομπούλι, τοὺς κέρναγαν κρασί καὶ στὶς παραμονὲς κάθε μάχης ἀπατοῦσε κ' ἀπ' τοὺς ἄνδρες του νὰ κάνουν ὄλοι τους τὸ ἴδιο... Ἡ στερεότυπη προσφώνησι ποὺ ἔκανε στοὺς ἄνδρες του, λίγες στιγμὲς πρὶν γίνεῖ ἡ τελειωτικὴ ἐφοδος ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἦταν ἡ ἑξῆς:

— Γεῖά καὶ χαρὰ σας, μοιστακαλῆδες μου... Ἐπάνω τους μὲ εἶψ' ὄπλου λόγην!... Πάρτε τους γιὰ κρασοβάφελαι, ἀνάθεμά σας, καὶ γριχίτη τους σὺν διψασμένοι... Κι' ἂν γριπηθεὶ κανένας σας, καθόλου μὴ φοβάστε... Αἷμα δὲν ἔχομε νὰ χύσουμε... Κρασί θὰ τρέξῃ ἀπ' τὶς πληγές μας!...

Καὶ πραγματικῶς... Στὶς μάχες τοῦ Σουνδερχαούζεν, τοῦ Κάσσελ, τοῦ Μίνδν, τοῦ Κόριπαζ καὶ σὲ τόσες ἄλλες, κανένα σύνταγμα δὲν περφόρησε, μὲ τέτοια ἀναισθησία, τὸν κίνδυνο καὶ τὴ φωτιά, ὅσο τὸ σύνταγμα αὐτὸ τῶν «κρασοανατάδων»...

Κατάνησε νὰ γίνῃ σωστὸ καμάρι τοῦ στρατοῦ καὶ σιζήγουν τρομερὸ γιὰ τοὺς ἐχθροῦς...

Στὶς 23 Αὐγούστου, ὁ στρατάρχης πρίγκιψ Κονδέ ἔμαθε πὼς ὁ ἀντίπαλος στρατάρχης, πρίγκιψ διάδοχος τῆς Πρωσίας, ἔχοντας καὶ τὴ βοήθεια τοῦ στρατηγοῦ ντὲ Λούινερ, θὰ χτυποῦσε ἀποφασιστικὰ τοὺς Γάλλους στὴν κοιλάδα τοῦ Γκρούμπεργκ...

Ἦταν μεσάνυχτα σχεδόν, ὅταν πῆρε τὴ σχετικὴ πληροφορία καὶ μόλις εἶχε λίγες ὥρες στὴ διάθεσί του, ὡς τὰ χαράγματα τῆς ἄλλης μέρας, ποὺ θάρχιζε ἡ μάχη...

Ὁ κίνδυνος ἦταν τρομερὸς... Τὰ προσωπικὰ καὶ τὰ αὐτοματὰ στρατεύματα ἦσαν τριπλάσια ἀπ' τὰ δικὰ του κ' ὁ χαμοῦ ποὺ ἦταν σίγουρος, ἂν ἔμενε ἐκεῖ πέρα... Πῆρε λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποτραπῆχθαι στὸ Γκίσιεν, ἴπουλα καὶ σιγαλά, ὅσο κρατοῦσε ἀκόμα ἡ νύχτα, μὴ ὑποέρχῃ καὶ φεγγαρολουσμένη νύχτα τοῦ Αὐγούστου...

Μὰ ὁ ἐχθρὸς ἦταν ἀντίκρου ποὺ σχεδὸν καὶ κάθε κίνησι ὑποχωρήσεως θὰ γινόταν γρήγορα ἀντιληπτή... Θάρπετε κάποιον ἀπ' τὰ συντάγματα νὰ χύσῃ ὅλη του τὴ δύναμιν, μὲ πεσοκοπὴ ἀπ' τὸν ἐχθρὸ, ὑποστηρίζοντας τὴν ὑποχώρησιν τῶν ἄλλων μὲ τὴν αἰματηρὴ θυσία του καὶ τὸν βέβαιον χαμὸ του...

Γρήγορος στὴ σκέψιν καὶ σκληρὸς στὴν ἀπόφασιν, ὁ ἔξακουστὸς στὴν Ἱστορία στρατάρχης ντὲ Κονδέ, ἔβγαλε μονομῆς τὴ διαταγὴν του:

— Τὸ «σύνταγμα τοῦ Ντίσιπαζ» θάκανε πλάτες στὸ στρατὸ, ὑποστηρίζοντας τὴν ὑποχώρησιν του... Ὁ συνταγματάρχης κόμης ντὲ Μπὸν Ἀνκόντρο θὰ διέλεγε τὸ καταλληλότερο σημεῖο τοῦ ἐδάφους, θὰ παρέτασσε ὅπως νόμιζε καλύτερα τοὺς ἄνδρες τοῦ συντάγματός του καὶ θὰ στεκόταν ἐκεῖ ἀλόγητος κ' ἀποφασισμένος νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ σωθῆ ὁ ὑπόλοιπος στρατός.

Κατόπιν αὐτοῦ, ἡ πορεία πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὴν ἀσφάλεια καὶ πρὸς τὴ σωτηρία, ἄρχισε χωρὶς νὰ χάνεται καιρὸς...

Καθάλα στ' ἄλογό του, κόκκινος ἀπ' τὸ μεθύσι, μὲ τὸ τεράστιο κεφάλι του ριγμένο περῆγανὰ πρὸς τὰ πίσω, ὁ κόμης ντὲ Μπὸν Ἀνκόντρο ἔβλεπε μὲ τὴ χαρούμενη ματιὰ του τὸ στρατόπεδο ν' ἀδειάζῃ...

Πέρασε λίγη ἀκόμα ὥρα κ' οἱ τελευταῖοι ποὺ ἀπόμειναν, τὰ συντάγματα Ὁβέρν, Σαμπτάν καὶ Σατελοῦξ, χάθηκαν πίσω ἀπ' τὸν λοφίσκο, ἀντίθετα πρὸς τὸν ἐχθρὸ...

— Στὰ ὄλαααα!!

Ἀντίχρησε ἔξαφνα μὴ ἄγρια φωνή, φριχτὴ σὺν οὐρλιασμα, μέσα στὴ σιγαλιά τῆς νύχτας... Ἐρχόταν ἀπ' τὸν Γάλλο σκοπὸ ποὺ ἦταν στὶς προφυλακὲς καὶ τῖναξε τὸν κόμητα ἀπὸ τὴ νύκτα του. Ὁ ἐχθρὸς εἶχε μυστεῖ τὴν ὑποχώρησιν κ' ἐρχόταν καταπάνω τους, γλιστρώντας σὺν τὸ φεῖδι στὸν χορταριασμένον κάμπο, βουδὸς καὶ γρήγορος στὸ διάβα του... Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ποὺ ὑποχωροῦσε, βρισκόταν πίσω ἀπ' τὸν λοφίσκο, στὴ στενὴ κ' ἀπότομη κοιλάδα τοῦ Γκρόνιγγεν... Ὅλοι τους θὰ πῆγαναι χαμένοι, ἂν τοὺς προλάβαιναν ἐκεῖ μέσα, σὺν τοὺς ποντικούς στὴ φάκα, οἱ Πρώσοι κ' οἱ Αὐστριακοί...

— Σύναξι, κρασοπατέρες μου!... μούγκρισε μὲ λαχτάρα ὁ ἄτρομος συνταγματάρχης. Μπᾶτε στὸ διπλανὸ ἀμπέλι, μὲ τὰ ταμπούραλα μτρὸς... Παράταξι τὸν λόχον κατὰ τετράγωνα, μὲ μέτωπο πρὸς τὸν ἐχθρὸ... Κουνιθῆτε γρήγορα κρασοβαρέλες μου!... Μακρὰ ὁ φόβος ἀπὸ σᾶς... Ἦπιαμε ἴσαμε τώρα τὸν περιδρόμο, λογγῆ-λογῆς κρασιά... Ἀγάντα τὸ κορμί σας τώρα, μάγκες, νὰ τὰ ξερασοῦμε σὺν ἄντρες!...

Τοὺς ἤξερε καλὰ τοὺς φαντάρους τοῦ ὁ κόμης, μὰ κ' αὐτοὺς τὸν ἤξεραν καλύτερα... Καὶ γι' αὐτὸ τώρα ὄλοι τους, σὺν μηρανὲς στὴ γρηγοράδα, μ' ἀνδρειωμένη τὴν ψυχὴ τους, ἔπιασαν κανονικὰ τὶς θέσεις τους στὸ διπλανὸ, τὸ ἀνηφορικὸ ἀμπέλι κ' ἄρχισαν τὸ τουφεκίδι...

Τὸ φεγγάρι ἔφεγγε σὺν μέρα, πλημμυρίζοντας μὲ τ' ἄσπεμο φῶς τοῦ δόξαλογο τὸν κάμπο, ἴσαμε πέρα στὶς πλαγιές... Μὰ σὲ λίγα κρῆφτηκε ἀπ' τὸν καντὸ τῆς μάχης, ἀπ' τὸν κορναχτὸ τοῦ δρόμου κ' ἀπ' τὶς ἀστραλοβόλες τῶν κανονιῶν... Ἐνα μιοιντὸ φῶς, τώρα, διάφανο σὺν ἀρωμαμένη καταχνιά, φώτιζε σκηνές κολάσεως καὶ ἀλληλοσκοποῦ ἀπαισίου, ποὺ τὶς δυνάμεινε ἡ φρενιασμένη ἐπίθεσι τοῦ ἐχθροῦ κ' ἡ λυσασμένη ἄμικτα τῶν Γάλλων...

Ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀντάρα δὲν κράτησε πολὺ... Καὶ νὰ!... Τώρα λιγότερε ὅσο πῆγαναι, σὺν νὰ τὴν ἀκουγεῖς ἀπὸ μακρὰ, κ' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα χανόταν περισσότερο... Γιατί;...

Γιατί λιγότερεναι οἱ μαχητὰ!... Λίγοι Γάλλοι εἶχαν ἀπομείνει τώρα ὄρθιοι, κ' ἀτέναντι τους λίγοι ἦσαν οἱ ἐχθροὶ ποὺ τοὺς χτυποῦσαν... Οἱ ἄλλοι Γάλλοι εἶχαν σκοτωθεῖ κ' οἱ ἄλλοι ἐχθροὶ, ἀμέτητοι, ὄγκος πελῆριος, δὲν χροῦσαν στὴ στενοτυπία ἐκείνη νὰ χτυποῦσαν κ' αὐτοὶ καὶ γέμιζαν τὶς ἀνηφοριές, παραγμένοι θεατὰ τῆς τελευταίας πράξεως τοῦ ματωμένου ἐκείνου δράματος...

Ὁρθῶς στ' ἄλογό του, στὴ μέση μᾶς χούφτας κατατασσομένον ἀπ' τὶς πληγὲς φαντάρων, ὁ κόμης Μπὸν Ἀνκόντρο φάνταζε σὺν ἀρχισατανὰς μέσα στοὺς σατανάδες, μὲ τὸ πανύψηλο χονδρὸ κορμὶ του καὶ τὴ μεγάλη του κοιλιὰ...

Ἡ σφαίρες ποὺ σεβάστηκαν ἴσαμε τώρα τὴ σφιχτοδεμένη σάρκα του, ἄρχισαν νὰ τῆς ἀνοίγουν ἀπὸ παντοῦ κανάλια... Τὸ αἷμα του ἀναπνέουσε ὀσμῆτικο, τὸν μούσκεινε, τὸν ἔβαρε κατακόκκινο!

Ὁ Χάρος ὄρωσσε καταπάνω του καὶ τὸν ἄγγιξε περὶ μὲ τὸ κριφτερό του κλαδευτήρι... Μὰ ὁ κόμης, ἀναισθητὸς στὸν κίνδυνο, ἔδγαξε μὲ λύσσα βραχνῆς, κοιμμένες ἀγριοφωνάρες, ἔδινε κουράγιο στοὺς πέντε-δέκα ζωντανούς φαντάρους του καὶ μᾶζερε στὴ χούφτα του τὸ αἷμα ποὺ κυλοῦσε ἀπ' τὶς πληγὲς του...

— Ἀπάνω τὸ κεφάλι σας, μουρτζάρες, καὶ λίγοι νείναμε ἀκόμα, ξεφώνιζε. Λίγοι μὰ καλοὶ σὺν τὴ σαμπάνια... Ἄντινε νὰ χύσουμε καὶ μεῖς τὸ κρασί ποὺ κυλάει μέσα στὶς φλέβες μας, ἐμπρός!...

Ἀπομείνε, τέλος, ὀλομόναχος, σακατεμένους ἀπ' τὶς σφαίρες... Ἀπὸ παντοῦ ἔτρεχε τώρα καταπάνω του ὁ ἐχθρὸς, γιὰ νὰ τὸν σπῆσιν μὲ τὶς λόγχες... Ὁ κόμης κλονίστηκε ἔξαφνα πᾶνω στὴ σέλα του, ἔκανε ἕνα στερνὸ κουράγιο, παρήτησε τὰ χαλινάρια, γέμισε τὴ χούφτα του μὲ τὸ ἀντρεωμένο αἷμα του καὶ φώναζε σαρκαστικὰ:

— Ἐβίβα!... Στὴν ὑγεία σας, κύριοι, καὶ στὴν ὑγεία τῆς πατριδας μου Γαλλίας!... Τὸ πῖνο τοῦτο σὺν κρασί!... Σὺν Ἁγία Μετᾶληρη!...

Ἐβαψε στὸ ἴδιο του τὸ αἷμα τὰ στεγνὰ του χεῖλια κ' ὕστερα, σκορπώντας τὸ δόλογρά του καὶ ραντίζοντας μὲ δαῦτό τοὺς κατάκλιμους καὶ θάμακμένους Πρώσους, ἔγαρε τὸ κεφάλι του κ' ἔπεσε κατὰχαμα μὲ γδῶπο, νεκρὸς ἀνάμεσα σὲ τόσοσους νεκρούς!...

— Ἐβίβα! Στὴν ὑγεία σας, κύριοι, καὶ στὴν ὑγεία τῆς πατριδος!...